

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558525376/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

dige Forhold og Hensigter bekræftet. Imidlertid bødte de sig begge tause, og tænkte kun paa Midler til at forebygge Udførelsen af denne raske Beslutning.

Fru Helenes Plan syntes heller ikke at behage hendes Stifønner, men af høist forskellige Grunde. Niels Mule overveiede angstelig hvorvidt det sømmede sig for en Ridderhustru ligefrem at besøge en Prindsesse, paa en flygtig og maaskee forlængst forglemt Indbydelse; Johan Marskalk, som var sin langt yngre Stifmoders Regnskabsfører, beregnede de unyttige Udgifter, Reisen og Opholdet ved Hoffet nødvendig maatte medføre; den lille tykke Absalon Bæig, som var rask nok, naar det gjaldt et Væddemaal, en Æresbejønning eller fremmede Daners Bifald, vilde nødigt paa Reisen spille sin ridderlige Hoflighed paa sine Søstre og sin Fru Stifoder og søgte at afskrække dem med Aarstidens Strenghed og de slette Veie; men Ingen af Brødrene kjendte det vanærende Rygte om Kongens Forhold til den skønne Enke, og det høist Upassende i hendes Nærmelse til Hoffet under disse Omstændigheder faldt derfor Ingen af dem ind.

Hvad Fru Helene havde bestemt, gjorde enhver Indvending hende kun mere paastaelig i at udføre, og hendes lunefulde Indfald fandt saa stort Bifald hos Peder Strangesøn og Anders Grosøn, som derved fik deres Forlovede med sig, at alle Grev Alberts og Bisp Peders Forslag til at beskytte de Skønne paa Sæbygaard, som om Fjenden var midt i Landet, bleve forkastede. Grev Albert tilbød dem nemlig saa mange af sine bedste Væbnere til Beskyttelse, som hans skønne Vettinde fandt nødvendigt, og Bisp Peder mente, at den aldrende Hr. Niels Mule havde vundet Kriegerære nok og med al Ære kunde blive tilbage hos Damerne. De havde imidlertid reist sig fra Bordet, og talede endnu herom med Iver.

«Jeg skulde næsten troe, – faldt Fru Helene dem ind i Talen – at den kjække Grev Albert og den ærværdige Bisp Peder frygte for, at jeg og mine Døttre skal erobre Ribe med Storm, siden det er dem saameget om at gjøre at holde os fangne her paa Sæbygaard.»

«Det kan blive farligt nok, ædle Fru! – svarede Greven høflig – om ikke just for det adstadige Borgerskab i Ribe, saa for de unge ridderlige Helte paa Ribehuus, og Kongen behøver nu frie og raske Helte, som ingen Lænker bør bære – selv ikke Skjønhedens.»

Ved denne Artighed blev Fru Helenes Ansigt mildt og venligt igjen, og hun betroede sin Datter, at den strenge Grev Albert, uaftet

hans lidt vel lange og kedsommelige Sorg over hans afdøde Hustru, dog endnu kunde være ret vakker og elskværdig, naar han vilde.

«Der er en vigtig Omstændighed til, – her vendte hun sig i halv spøgende Tone til Greven – hvorfor jeg nødvendig maa forlade Sæbygaard, naar ikke Huset er fuldt af de kjækkeste og drabeligste Riddere. Det er jo noksom bekjendt, at det spøger her ganske forskrækkeligt, og vi har jo havt alvorlige Beviser paa, at man ikke kan gaa sikkert ned her ad Trapperne i Mørke.»

Alle Ansigter bleve pludselig alvorlige. Greven saae forbauset paa sin smukke Vertinde og vidste ikke, om han skulde tage hendes Yttring for Alvor eller Spøg; men Hentydningen paa hendes Ægteherres ulykkelige Død forbød ham at ansee det for Spøg.

«Vær kun derfor ganske rolig, ædle Frue! – sagde han i samme, halv alvorlige, halv skjemtende Tone – det er vel længe siden her var en Biskop i Huset; hans Sag er det egentlig at befrie Eder fra alle uvelkomne Gjester fra en anden Verden; med mit gode Sværd fortroster jeg mig ellers selv til at skaffe Eder Huusfred, hvis det behøves; behag kun at anvise mig mit Natteleie i det Værelse, hvor det skal være værst! vil Bisp Peder gjøre mig Selskab er det mig kjært; hvis ikke, tænker jeg vel ene at kunne bestaae i det Eventyr.»

«Velan, ædle Ridder! det gjælder et Forsøg», svarede Fru Helene, og gav strax Befaling til at indrette den grønne Stue til Greven. «Hr. Biskoppen kan faae Værelset næst ved – tilføiede hun – og vil de gode Herrer være sammen, kan Mellem døren staae aaben. – Ansæer I Huset imorgen for roligt og sikkert, vil jeg opgive min Beslutning og blive her.»

«I Guds Navn! – sagde Bisp Peder – giv mig hvilket Værelse, I vil, høibaarne Frue! gode Aander frygter jeg ikke for, og de onde har ingen Magt over en Christen.»

«Har I eders Natteer kjær, ædle Herrer! – sagde Absalon Bælg – saa lad det Forsøg fare! i den grønne Stue og hele den østlige Fløi af Slottet sover intet fornuftigt Menneske meer; jeg troer rigtignok det Meste, hvad man siger derom, er Snak og Indbildning; men min forovne Fader kostede det dog Livet, da han vilde gjøre Ende paa den Snak og gaae alene derop i Mørke. Siden den Tid har vi klogelig holdt os derfra.»

«Min trinde Hr. Stifsøn trives bedst hvor der ingen Fare er, – skjemtode Fru Helene og loe. – I det mindste – føiede hun fornøil-